

Responsabilitatea auzirii cuvântului Domnului

T. Austin-Sparks

De citit: *Isaia 65:12; Evrei 2:1; Apocalipsa 3:20, 22; 22:20.*

Domnul vine mereu la copiii Săi. Vine de fiecare dată când este un cuvânt viu din partea Lui. Acest bine-cunoscut pasaj din Apocalipsa 3 este impresionant când observăm că bătaia la ușă, glasul, urechea și „Duhul spune” sunt, toate, una. „Eu bat la ușă”; și dacă ascultăm, constatăm că nu e o lovitură ușoară cu degetele, ci un glas – un glas ce poate fi auzit numai de urechea interioară, deoarece este glasul Duhului. „Bătaia Mea la ușă este glasul Meu, iar glasul Meu este ceea ce Duhul spune”; aceasta necesită o ureche interioară care să fie atentă la ceea ce spune Duhul. Astfel, de fiecare dată când vine un cuvânt viu, de fapt vine Domnul; El vine prin cuvântul Său, cu ajutorul Duhului, și așteaptă un răspuns din partea noastră. Există un lucru practic legat de fiecare venire a Domnului prin cuvântul Său și numai dacă acel lucru este abordat cu hotărâre putem să înțelegem și să ne însușim adevărata semnificație a venirii Domnului. Domnul poate fi prezent acolo, în Cuvântul Lui; Duhul poate fi prezent acolo, vorbind printr-un cuvânt; cuvântul Domnului, care ni-l aduce pe Domnul aproape, ne poate cerceta. Toate acestea pot fi minunate de adevărate, la fel de adevărate precum au fost în acele zile despre care este scris: „Cuvântul Domnului a venit prin gura lui...” cutare sau cutare; la fel de adevărate ca și atunci când vreun profet spunea: „Așa vorbește Domnul.” Poate fi la fel de adevărat și astăzi și totuși să nu fie niciun rezultat în ceea ce privește scopul și intenția Domnului. Acesta este întotdeauna pericolul care însoțește venirea unui cuvânt de la Domnul, și anume acela de a nu se obține niciun rezultat în ceea ce privește intenția cu care l-a dat Domnul.

„Prin aceasta Tatăl Meu este proslăvit, ca să aduceți mult rod...” (Ioan 15:8); nu ca să cunoașteți mult adevăr, nu ca să ascultați multe mesaje din Cuvânt, ca într-adevăr Cuvântul să vină la voi. „Prin aceasta ... mult rod.” Iar aceasta se poate realiza numai în măsura în care recunoaștem acel lucru care este legat de Cuvânt și îl apucăm. Răspunsul pe care îl așteaptă Domnul atunci când vine prin cuvântul Său este răspunsul vieții, nu doar un răspuns prin care ne exprimăm consimțirea, acordul sau plăcerea. Domnul ne-a lăsat pilda semănătorului, în acest cuvânt fiind un răspuns împătrit din partea Domnului, căci El este semănătorul, iar sămânța este cuvântul. Domnul este prezent cu cuvântul Lui și seamănă având așteptări, iar așteptările Lui sunt mult înșelate ori de câte ori primește un alt răspuns decât răspunsul rodului adevărat – adică a ne ocupa serios de acel lucru anume despre care ne-a vorbit El. Aceasta e însăși esența pildei: a lua lucrurile în serios. Poate fi un fel de reacție, care nu este răspunsul pe care îl caută Domnul. El vrea un răspuns al inimii, nu manifestat prin sentimente, ci prin rod – prin ceea ce devine o întrupare a vieții care este în cuvântul pe care ni-l dă El. Adică, acel cuvânt, care este viu și care a fost semănat în noi, să se poată manifesta într-un mod viu prin

noi. Acesta este răspunsul pe care îl caută Domnul de fiecare dată când vine la noi prin cuvântul Său. Apostolul Pavel i-a spus lui Timotei: „Dedică-te în întregime lor, pentru ca progresul tău să fie vizibil pentru toți” (1 Timotei 4:15). Dacă te dedici în întregime lor, rodul – progresul – va fi văzut de toți. Aceasta este singura cale spre progres spiritual și este singurul răspuns care Îl mulțumește pe Domnul. Acesta este răspunsul pe care îl caută El. Prin urmare, e vorba atât de dedicare totală, cât și de promptitudine.

Un alt pericol este întotdeauna prezent atunci când Domnul vine cu cuvântul Lui. Există, cumva, în minte tendința vagă de a amâna abordarea chestiunii în cauză. Nu este o amânare deliberată – probabil foarte puțini fac asta –, dar oricum este o amânare, căci a nu apuca acel lucru și a nu-i acorda atenție înseamnă amânare.

Sunt convins că sunt multe domenii în viața copiilor Domnului, în general, unde trebuie să aibă loc o tranzacție imediată pe baza fiecărui cuvânt care vine la noi și despre care avem motive să credem că este de la Domnul. Aceasta este calea rodniceii, aceasta este calea progresului, aceasta este calea creșterii. Sunt sigur că vă preocupă foarte mult chestiunea creșterii, a înaintării, a progresului spiritual. Sunt sigur că, în viața voastră cu Domnul, vă rugați adesea pentru creșterea voastră spirituală, pentru progres, ca să puteți merge înainte, ca să puteți ajungeți la maturitate. Sunt sigur că multe dintre rugăciunile voastre se îndreaptă în acea direcție. Pot să vă sugerez o modalitate de a coopera cu Domnul, ca El să vă răspundă acelor rugăciuni? Este vorba de a vă face obiceiul ca, ori de câte ori vine la voi cuvântul Domnului, să mergeți de îndată la Domnul și să-L întrebați în legătură cu aspectul practic al aceluia cuvânt. Dacă așteptați până a doua zi, veți intra într-un cerc vicios: veți primi un alt mesaj, iar cel anterior va rămâne pur și simplu în urmă, și veți continua tot așa. Fiecare mesaj e menit să conțină o chestiune ce trebuie rezolvată, dar dacă se ajunge la o acumulare de mesaje, cuvinte în decursul săptămânilor, al lunilor și al anilor, responsabilitatea noastră va fi tot mai mare, întrucât vom fi judecați de cuvântul auzit. „Cuvântul pe care vi l-am spus, acela vă va judeca” (Ioan 12:48). Cumulăm o mare responsabilitate, deoarece, dintr-un motiv sau altul – nu în mod deliberat, intenționat – nu trecem imediat la chestiunea practică legată de cuvântul auzit. Dacă te dedici de îndată, din toată inima, aplicării cuvântului, progresul tău va fi văzut de toți. Când un bărbat sau o femeie vine imediat înaintea Domnului în legătură cu vreo chestiune adusă la suprafață de cuvântul auzit, Dumnezeu îl duce pe acel om mai departe într-un chip minunat; este o cercetare profundă, onestă și promptă înaintea Domnului. Domnul nostru cere un răspuns prompt. Dacă vreți să analizați temeinic cuvântul primit, veți vedea ce anume este legat de un răspuns prompt către Domnul. Binecuvântarea Domnului este acolo. Veți vedea necazul care este legat de amânare, dificultăți sporite și veți vedea pierderea care va urma după ce a fost trecut cu vederea lucrul respectiv. „Fiindcă v-am chemat și n-ați răspuns” (Jeremia 7:13b); „*Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu*” – adică ceea ce spune Duhul. Aceasta se adresează bisericii, după cum știți, nu

celor nemântuiri; poate fi adevărat și cu privire la ei, dar cuvântul acesta a fost un cuvânt către biserică.

Scopul meu este doar de a ajuta înspre ținta pe care caut mereu să o am în vedere, atât pentru mine, cât și pentru voi: cum putem ajunge la maturitate, la creștere, la lărgire? Domnul Iși pune degetul pe un punct anume, îl scoate în evidență și spune: „Vreau un răspuns imediat și concret, practic, o tranzacție cu Mine cu privire la chestiunea ridicată de cuvântul auzit.” Dacă am face asta de fiecare dată, în loc de a lăsa să treacă pe lângă noi cuvântul, și dacă am fi conștienți de toate acele lucruri care așteaptă necurmat să risipească cuvântul de la Dumnezeu când El vine la noi prin acel cuvânt, atunci am crește. Nici nu e nevoie să te scoli de pe locul tău înainte ca cineva să înceapă să-ți vorbească despre ceva din viitor sau din trecut, ceva care nu are absolut nimic de-a face cu ceea ce Domnul tocmai ți-a spus. Nu trebuie decât să ajungi la ușă și te trezești angrenat în conversație cu alții. O astfel de părtășie poate fi bună și nu sunt nicidecum împotriva părtășiei reale a poporului Domnului, căci este de un mare ajutor când credincioșii pot să se întâlnească și să discute. Dar ai grijă, căci abia ce a fost rostit cuvântul, el poate fi furat și, în privința scopurilor lui practice, s-ar putea să fie ca și cum n-ar fi fost spus niciodată. Aceasta nu s-ar putea întâmpla dacă ne-am pleca imediat înaintea Domnului și I-am spune: „Doamne, este un lucru practic legat de acest cuvânt și acel lucru trebuie rezolvat!” Aceasta este calea de a crește. Țineți cuvântul auzit. După cum am spus, el este trimis pentru a ne ajuta înspre ținta pe care o avem în față. Promptitudinea este foarte valoroasă. Desigur, răspunsul presupune o predare deplină Domnului. Un astfel de răspuns va pune la încercare predarea noastră. Dacă primim cu adevărat un cuvânt din partea Domnului, trebuie să mergem imediat și cu toată seriozitatea înaintea Domnului pentru a vedea ce înseamnă el pentru noi; nu doar să participăm la străngeri și să ascultăm predici, ci să mergem la Domnul cu aceste întrebări: Ce este ceea ce a spus Domnul? Cum mi se aplică mie? Ce urmărește Domnul în mine prin acel cuvânt? S-ar putea să văd sau nu, dar nu asta este întrebarea. Întrebarea este: Doamne, este ceva ce eu nu văd? Este ceva ce Tu cauți să-mi comunici și eu nu sunt receptiv? Cât de des, după un timp, am văzut că Domnul a spus ceva la un moment dat, a atins un punct în viața noastră, dar atunci nu am văzut. Acum vedem că acel lucru era potrivit pentru cazul nostru. Dacă am fi mers înaintea Domnului, oare nu am fi văzut? Aceasta înseamnă predare deplină Domnului în răspunsul nostru față de cuvântul Lui. Trebuie să aibă loc o apucare și o ținere a cuvântului până când lucrul respectiv este rezolvat, este clarificat. Pentru că e posibil chiar să fi fost cercetați de un cuvânt, să căutăm semnificația cuvântului, să simțim greutatea lui și să-l simțim cum ajunge în noi și ne mișcă, și totuși, după aceea el să se șteargă. L-am simțit, iar acum privim mereu înapoi și spunem: „Da, acela a fost cuvântul care a venit la noi; am simțit ceva în acel cuvânt; ne-a mișcat.” Dar trebuie să recunoaștem că nu și-a împlinit ținta în noi. Ceea ce trebuie să facem este să-l apucăm și să-l ținem. Ne-a spus Domnul ceva? Ne ținem noi de acel cuvânt, până când lucrul în cauză este clarificat și întărit și Domnul a obținut aceasta în noi?

Observați acel cuvânt din Evrei 2:1 *„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.”* Adeseori am arătat că, în spatele acestui cuvânt, se află imaginea unui om într-o barcă, căutând să acosteze. Este un curent de apă; omul vine aproape de geamanduri, aruncă cârligul ca să-l agațe de frânghie, dar o face cu nebagare de seamă; nu are toată atenția îndreptată asupra aceluia lucru. Apa curge repede, curentul e puternic; el nu a acționat cu foarte mare atenție și, înainte de a-și da seama ce se întâmplă, nu a agățat corespunzător frânghia și acum barca e dusă de curent. El ajunsese aproape de geamanduri, agățase frânghia cu cârligul, dar apoi a scăpat-o. Adeseori se întâmplă la fel și pe plan spiritual. Vine la noi cuvântul Domnului; intrăm în atingere cu el, ba chiar spunem că ni l-am însușit, dar, după puțin timp, unde este acel cuvânt? Ce s-a ales de el? *„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.”* Acesta este genul de răspuns pe care îl așteaptă Domnul de la noi.

Nu ar fi corect să închei fără a mai spune un lucru. Un astfel de răspuns pe care Îl așteaptă Domnul de la noi ne va costa întotdeauna foarte mult. Domnul va avea grijă de asta. Lucrurile Domnului nu se obțin niciodată ieftin. Planul lui Dumnezeu este un plan scump și orice nouă mișcare în relație cu acesta va fi, de asemenea, scumpă. Știți că Evrei 13:13 reprezintă rezumatul lucrurilor practice ale progresului. Pe tot parcursul epistolei, îndemnul este: *„Mergeți înainte”*. Rezumatul este acesta: *„Să ieșim, dar, afară din tabără, la El, și să suferim ocară Lui.”* La aceasta vom ajunge ca urmare a mersului înainte. Aici, pe pământ, asta e ceea ce obții dacă mergi înainte. A merge înainte pare un lucru așa de glorios; totul spre ce ne îndreptăm este minunat. Putem să ne dăm frâu liber imaginației când e vorba despre planul veșnic al lui Dumnezeu, despre faptul de a domni și a stăpâni. Da, dar partea de acum a acelor lucruri este afară din tabără, purtând ocară Lui. Mersul înainte cu Domnul implică un preț. Va fi un preț pentru fiecare pas făcut. Vor fi cerințe; numai oamenii credinței vor merge înainte.

Domnul vine și caută răspuns. Cuvântul cere asta și totul atârână de asta. Nu este nimic care să fie atât de întărit, încât să nu poată fi dat la o parte de Dumnezeu, dacă încetează să mai corespundă planului Său. *„Voi ... îndepărta lampadarul din locul lui, dacă...”* (Apocalipsa 2:5). Dumnezeu a întemeiat acele biserici din Asia, acele lampadare; le-a binecuvântat, le-a folosit; ele au fost vase ale mărturiei. Apoi a venit criza și Dumnezeu a spus: *„Voi îndepărta din locul lui ceea ce am întemeiat, ceea ce am binecuvântat, ceea ce a fost lucrarea Duhului Meu și a avut Duhul meu în ea.”* Într-un anume sens, viața noastră este mereu pusă la probă, iar natura acestei probe este aceasta: răspunsul imediat la fiecare cercetare a noastră de către Domnul prin cuvântul Lui. *„Dacă aude cineva...”*

Lampadarul de Aur
str. Aurel Vlaicu 15, Oradea
tel. 0259 447 442
lampadaruldeaur@gmail.com
http://www.lampadaruldeaur.ro

Citatele biblice sunt traduse din
versiunea în limba engleză RSV.